

ærede Medlem, at der er ingen Fare ved Prangerpolitik; thi Regjeringen forlanger aldrig og vil aldrig forlange Mere, end den nødvendig trænger til; men hvorledes kan det ærede Medlem ligeoverfor denne Regjering paastaa noget Saadant? Det ærede Medlem maa dog erindre, at denne Regjering hvert Aar — det er blevet konstitutionel fast Praxis — paa § 26 forlanger 2—3 Gange saa Meget, som den nødvendig behøver. Det bedste Bevis derfor er, at Regjeringen strax ved 2den Behandling falder fra det Meste og til Slutning fra det Hele. (Afbrydelse af Rimestad.) Ja, det ærede Medlem kan ikke paastaa, at Regjeringen skulde anse Bevillinger for nødvendige, som den fravalder, naar den bliver sidende ganske rolig og regjerer uden dem. Der er mange Regjeringer, der ikke kunne sætte igjennem, hvad de anse for nødvendigt, men saa gaa de deres Vej, men at en Regjering opgiver, hvad den anser for nødvendigt, for selv at blive sidende, vilde efter det ærede Medlems egen Mening være usømmeligt. Det ærede Medlem kan kun mene, at Regjeringen kun kan blive, naar den finder det forsvarligt. Den kan ikke sige: Jeg anser de Bevillinger for nødvendige, naar den forlanger meget Mere, uden at faae det; den forlanger 6 Millioner og faar aldrig Mere end 2. Altsaa, de Paastande, der ere fremsatte for at berolige os, vare ligesaa uheldige som de Andre, det ærede Medlem ansøgte. Kommer han ikke med andre Argumenter for Sagen, tror jeg, han skulde hellere forsøge med os at arbejde paa Grundlag af Landstingets Theori.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Da den ærede Ordfører igaar eller i Forbids — jeg husker ikke, naar det var — udtalte, at den af ham opstillede Theori kun var, hvad Landstinget gennem en æret Landstingsmands Udtalelse havde gjort gjældende i Aaret 1873, maa jeg tilstaa, at jeg troede, at det var en af disse spøgefulde Vendinger, som man saa hyppig hører fra den ærede Ordfører; men da jeg nu til min Forundring hører, at det virkelig er sagt for Alvor, og at der tillægges det en Betydning, maa jeg som daværende Landstingsmand neblægge en ganske bestemt Indsigelse imod, at den nævnte ærede Landstingsmand dengang udtalte Noget efter Mandat af Landstinget, eller at hvad han der udtalte havde fuld Tilslutning af Landstinget. Han udtalte det som Landstingsmand for sit eget Bedkommende. Hvorvidt andre Medlemmer have været enige med ham deri, veed jeg ikke; men at han ikke har udtalt det paa Landstingets Vegne, skal staa fast.

Ordføreren (Sollstein): Hvorvidt han udtalte det paa Landstingets Vegne eller ikke, tror jeg, man danner sig det bedste Begreb om ved at lægge Mærke til, hvad der stete. Det høitærede Medlem, Konferentsraad Madsvig, som

fra alle Sider betragtedes som en af Landstingets ledende og bedste Mænd, anbefalede Landstinget at vedtage Finantsloven i Genhold til denne udtryffeliggjæntagne Gange udtalte Theori, og der var intet Medlem af Landstinget, der traadte op derimod, men de stemte alle derefter. Jeg tror, at det er tilstrækkeligt til at betegne den Karakter, som Theorien og Udtalelsen havde, og at det er en noget silbig, en beklagelig silbig Indvending, der nu gøres af den høitærede Conseilspræsident. Hvis han havde været uenig i Theorien, saa skulde han være optraadt dengang derimod; men nu, 10 Aar efter, at komme med en Modsigelse, det er post festum, som et æret Medlem siger.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Dersom det var Brug i Landstinget, som det undertiden er her, at hvert enkelt Medlem anser det fornødent at begrunde, hvorfor han stemmer paa den og den Maade, dersom det var Landstingets Brug, saa kunde der være Noget, og endda kun meget Lidt i den ærede Ordførers Bemærkning, men det er som bekjendt ikke Tilfældet. Det vil erindres, hvorledes Situationen dengang var. Der forelaa fra dette Things Side en Finantslov med Bestemmelser, som ganske vist ikke billigedes af Landstinget, ialtsald var der mangfoldige af Landstingets Medlemmer, der ikke billigede dem; men der blev ikke af den daværende Regjering stillet noget Forslag om, at disse Punkter skulde ændres paa Finantsloven. Dersom der altsaa skulde have været foretaget Ændringer deri, maatte det være sttet ved Landstingets eget Initiativ, være sig gennem Nedsættelse af et Udvalg — men derved var der ikke Tale dengang — eller derved, at enkelte Medlemmer skulde selvstændig have stillet Forslag. Det Faktiske var, at Finantsloven forelaa, uden at der var stillet Ændringer, uden Udvalgsbehandling; saaledes forelaa den for Landstinget til Vedtagelse ved 2den Behandling. Er det den ærede Ordførers Mening, at enhver Landstingsmand, som beklagede Indholdet af Finantsloven, som den forelaa, skulde have givet sin Betragtning derom tilkjende? Vil den ærede Ordfører ikke erkjende, at Situationen i dens Helhed kunde bringe Landstingsmænd til at stemme for Finantsloven, som den forelaa, uden at det paa nogen Maade kan siges, at det var i Genhold til den Begrundelse, som var afgjørende for det høitærede Medlem af Landstinget, som flere Gange har været citeret her?

Ordføreren (Sollstein): So, det vil jeg netop hævde, thi den høitærede Minister tager feil, naar han paastaar, at hin Udtalelse fremkom ved 2den Behandling, efterat man havde taget sin Stilling. Nei, den fremkom ved 1ste Be-